

မေ့တတ်သော ဆေးဆရာ

အလွန်တရာမှ သတိမေ့တတ်သော ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တွင် လူနာ ကြည့်ပေးရန် လာခေါ်လေသည်။ ဆေးဆရာလည်း ကမန်းကတန်းနှင့် ဓားယူရမည့်အစား သစ်သားကျည်ပွေ့ကို ဆွဲကာ ပခုံးတွင် လွယ်လျက် လိုက်သွားလေသည်။ ဆေးကုသပြီး၍ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည့်အခါ လူနာ ရှင်အိမ်မှ လူများက သစ်သား ကျည်ပွေ့ကြီးကို ဓားအမှတ်နှင့် လွယ် ထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

ဆေးဆရာလည်း ရှက်သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

'မိန်းမပေါ့ဗျာ၊ ဒါမျိုးဟာ သူက စောင့်ကြည့်ပြီး သတိပေးရမှ၊ ကျုပ် မိန်းမကိုက ပေါ့လွန်းပါတယ်၊ အိမ်ကျမှ ကောင်းကောင်း ပြောပစ် ရမယ်'

ပျာယိုးပျာယာနှင့် လူနာအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာရာ အိမ်နီးချင်းအိမ်ကို သူ့အိမ်အမှတ်နှင့် ဝင်သွား လေသည်။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ၏ ဇနီးသည်ရှေ့ ရောက်သောအခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

'မင်း ဘာ အသုံးကျသလဲ၊ သစ်သားကျည်ပွေ့ကြီး လွယ်သွားတာ

မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းကြောင့် ငါအရှက် ကွဲခဲ့ရပြီကွဲ' အိမ်နီးချင်း၏ ဇနီးသည်ကလည်း နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

'ဆရာကြီး၊ ကျွန်မကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ'

ထိုအခါမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည့်အခါ သူ့ဇနီးသည် မ ဟုတ်မှန်း သိသွားပြီး ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့အိမ်သို့ ပြန် ရောက်လာသည်။ သူ့ဇနီးသည် ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပြောမိတာတွေ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဇနီးသည် မှတ်လိုပါ'

